

Ця пісня з'явилась сама собою

Ігор Павлюк

Ця пісня з'явилась сама собою.
Так родиться вітер в полі.
І юний апостол пішов водою
Любити гріхи і болі.

Ми навхрест спивали тривожну волю,
Ходили в старі собори.
Боялися часу і відьом голих
В порожніх, мов гільзи, просторах.

І жінку — піщаний скляний годинник —
Горизонтально мали.
Під маски горбаті і павутинні
Й дешеві, мов кулі, медалі.

І думалось кров'ю. І нам служили
Святі голуби і коні.
Із людськими лицами риби мили
Мушині старі ікони.

З паперу ліпились скляні поеми
Й напівцелофанні вірші.
А десь на межі між котами й левами
Найперші були найгірші.

Порвав кровоносні судини каменю
Останній сізіф горбатий.
Простудженим голосом хлопець із Навина
Співав про батькову хату.